

ДАУН КУК МАДИСЪН ЕЙВЪРИ И МРАЧНИЯТ ЖЪТВАР

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

1

Британски генерал, дама в рокля и пират влизат в гимнастически салон, мислех си, докато гледах телата, движещи се в стряскащ хаос от заприщена, неопитна, тийнейджърска страст. Не се и съмнявайте, гимназия „Ковингтън“ ще превърне бала в майтап. Да не споменаваме, че е и моят седемнайсети рожден ден. Какво правех тук? Училищният бал се прави с истински рокли и музика на живо, а не с наети костюми, механична музика и хартиени ленти. А моят рожден ден трябва да е... всичко друго, но не и това.

— Сигурна ли си, че не искаш да танцуваш? — ревна Джош в ухото ми и ме окъпа със сладникавия си дъх. Мъчех се да не се намуся, вперила очи в часовника до таблото за резултатите във физкултурния салон и се чудех дали един час престой е достатъчен, за да не ме подложи татко на кръстосан разпит. Музиката беше тъпа — еднообразно ритмично думкане, пак, и пак. А басът беше издънен до дупка.

— Да. — Дръпнах се в такт с музиката, когато ръката му се опита да пропъзти по кръста ми. — Още не ми се танцува.

— Нещо за пиене? — пробва се той пак и аз извъртях бедро и кръстосах ръце, за да скрия деколтето си. Още чаках феята на деколтетата да ми го напълни, но корсетът на роклята избутваше всичко нагоре, то изглеждаше по-голямо и аз се стеснявах.

— Не, благодаря — въздъхнах аз. Сигурно не ме чу, но схвана основната идея — извърна очи и се загледа в танцуващите. Дълги бални рокли и оскъдни костюми на барманки, размесени с пирати и моряци авантюристи. Такава беше темата на бала. Пирати. Боже мой! В старото ми училище два месеца работех в комитета по бала. Щеше да е направо фантастичен, на шлеп, огрян от лунна светлина и с истинска група, която да свири на живо, но нееее! Мама каза, че татко трябвало да си общува с мен. Че преживява криза на средната възраст и трябва да поднови контакта с нещо от миналото му, което не е свързано със скандали. Аз мисля, че тя просто се уплаши, като ме

хвана да се измъквам навън късно вечер, за да изпия едно капучино, и ме прати обратно при татко в Тъпоград, САЩ, защото знаеше, че него го слушам повече от нея. Добре, де, след полунощ беше. И може да съм имала предвид нещичко повече от кофеин. И, да, вече бях наказана заради това, че съм останала навън до много късно предната събота, но нали тъкмо затова се наложи да се измъквам тайно.

Опилах колосаната дантела на колониалната ми рокля и се зачудих дали някой от тези тук си има понятие какво представлява истинският купон. А може и да не им пукаше.

Джош беше застанал пред мен, кимаше в такт с музиката и явно му се танцуваше. Наблизо, до масата с храната, беше оня, който се вмъкна подир нас. Гледаше към мен и аз се втренчих в него, като се чудех мен ли е набелязал, или Джош. Щом забеляза, че го гледам, той се обърна.

Пак извърнах очи към Джош, който почти се беше разтанцувал между мен и движещите се хора. Всъщност, замислих се аз, докато той пристъпяше от крак на крак и кимаше в такт с музиката, костюмът му стоеше така, че превръщаше високия му ръст, кльощавината и непохватността му в ефект — традиционен костюм на британски генерал в червено и бяло, с фалшивия меч и с еполетите. Идея на баща му, сигурно защото беше ВИП на ВИП-овете в изследователския институт, който даваше работа на всички, откакто военната база се беше преместила в Аризона, но се съчетаваше добре с моя натруфен тоалет с дантели и корсет.

— Хайде де, всички танцуват — запридумва ме той, щом забеляза, че го гледам, но аз поклатих глава. Направо ми беше жал за него. Напомняше ми за момчетата от фотографския клуб, които се преструваха, че вратата на тъмната стаичка е заключена, та току-виж им се отворил парашута. Не беше честно. Цели три години се учих как да се вписвам сред готините мацки, а сега пак бях с приятните, но непопулярни момчета, и нагъвах кексчета в гимнастическия салон. На моя рожден ден при това.

— Не — отрязах го. *Превод: извинявай, но не ме интересуваши. Вземи се откажи.*

Дори и твърдоглавият, непохватен Джош със счупените очила успя да го схване и както се олюляваше, спря и се втренчи в мен със сините си очи.

— Боже, ама ти си кучка, знаеш ли? Поканих те само защото татко ме накара. Ако ти се танцува, аз ще съм ей там.

Дъхът ми секна и аз зяпнах насреща му, все едно ме беше фраснал в корема. Той вдигна наперено вежди и се отдалечи с ръце в джобовете и вирната брадичка. Две момичета се раздалечиха, за да мине между тях, и пак се приведоха една над друга и заклюкарстваха, като ме поглеждаха.

Господи, поканили са ме от съжаление. Запримигвах начесто и спрях да дишам, докато се мъчех стаята да не се размаже пред погледа ми. Ужас, не само, че бях новото момиче, ами и ме бяха поканили от съжаление! Баща ми се беше подмазал на шефа си и той беше накарал сина си да ме покани.

— Син на мъртво пале! — Прошепнах, като се чудех дали всички ме гледат, или само така ми се струва. Отметнах късата си руса коса зад ухото и се дръпнах към стената. Залепих се за нея с кръстосани ръце и се престорих, че Джош е отишъл да донесе нещо газирано. Вътрешно умирах. Бяха ме зарязали. Не, беше ме зарязал смотаняк.

— Браво бе, Мадисън — рекох си кисело. Представих си клюките в понеделник. Забелязах Джош при масата с храната — преструваше се, че ме пренебрегва, но без да бие много на очи. Мъжът в моряшкия костюм, който ни проследи, разговаряше с него. Все още не бях убедена, че е негов приятел, въпреки че той го тупаше по лакътя и му сочеше момичетата, танцуващи в рокли с твърде дълбоки деколтета за такива вихрени танци. Това, че не го познавах, не беше изненадващо — аз избягвах всички, по простата причина че никак не ме радваше, че съм тук, и не възразявах всички да го разберат.

Не бях нито спортистка, нито зубрачка — у дома бях член на фотографския клуб. Въпреки усилията ми, очевидно не се вписвах сред куклите Барби. Не бях и гот, умница, друсалка или от ония хлапета, които си играеха на учени като мама и татко в изследователския институт. Никъде не се вписвах.

Поправка, помислих си, щом Джош и морякът се разсмяха. Вписвам се сред кучките.

Онзи проследи погледа на Джош към друга група момичета, които се кискаха на някаква подхвърлена от него шегичка. Кестенията му коса се подаваше от моряшкото му кепе, а с чисто бялата си риза приличаше на всички останали, които бяха предпочели моряк пред

пират. Беше висок и в движенията му имаше някаква плавна грация, която издаваше, че вече е престанал да расте. Изглеждаше по-голям от мен, но нямаше как да е много по-голям. Нали бяхме на училищен бал.

А аз няма нужда да стоя тук — помислих си изведнъж и се оттласнах с лакти от стената. Джош можеше да ме закара у дома, но и татко щеше да дойде да ме вземе, ако му се обадя.

Залъкатуших през тълпата към двойната врата, но забавих тревожно крачка — той щеше да ме пита защо Джош няма да ме изпрати до вкъщи, и всичко щеше да лъсне. Нотацията да се държа мило и да се старая да се вписвам все щях да я преживея, но какъв срам...

Вдигнах очи и забелязах, че Джош ме гледа. Онзи с него се опитваше да привлече вниманието му, но очите на Джош се взираха в моите. Подигравателно.

С това чашата преля. Не, нямаше да се обадя на татко. Нито пък да се кача в колата на Джош.

Щях да се прибера пеш. Всичките пет мили. На токчета. По дълга памучна рокля. Във влажна априлска нощ. С напрацяло деколте. Какво толкова лошо можеше да ми се случи? Да ме блъсне избягала крава? Их, как ми липсваше моята кола.

— Браво на тебе, момиче! — смънках и събрах целия си кураж заедно с полите на роклята си и тръгнах с наведена глава, а раменете ми се блъскаха в танцуващите, докато вървях към вратата. Тук не ми беше мястото. Хората разговаряха, но на мен не ми пукаше. Нямах нужда от приятели. Приятелите много ги надценяват.

Музиката премина в някакво бързо парче и щом тълпата се размърда и неловко смени ритъма, погледнах нагоре. И се заковах на място, когато забелязах, че още една крачка, и щях да се блъсна в някого.

— Извинявай! — Опитах се да надвикам музиката, но после замръзнах неподвижно и се вторачих в него. *Леле-мале, господин Секси Пиратски капитан! Къде е бил през последните три седмици и дали там, откъдето беше дошъл, нямаше и още?*

Никога досега не бях го виждала, нито веднъж, откакто се бях забила в този град. Щях да го запомня. И може би да се напъна малко повече. Изчервих се, пуснах полата си и посегнах да прикрия деколтето си с ръка. Боже, чувствах се като британска уличница, на

която всичко ѝ е избутано нагоре. Момчето беше облечено в черен прилепнал пиратски костюм, а на гърдите му беше окачен медальон със сив камък. Виждах къде се отваря якичката му. Маска като на Зоро скриваше горната половина на лицето му. Широките ѝ копринени краища се спускаха по гърба му, върху разкошната му, вълниста черна коса. Беше по-висок от мен, горе-долу, една педя. Плъзнах поглед по стегнатата му фигура и се зачудих къде ли се е крил досега.

Със сигурност не и в репетиционната на оркестъра или в класа по американско правителствено управление на госпожа Фейръл, помислих си, докато лъчите на въртящите се светлини играеха по него.

— Моите извинения. — Той ме хвана за ръката и дъхът ми секна, не от докосването му, а от това, че произношението му не беше от Средния запад. Някакво бавно и меко издишване, гарнирано с безупречна прецизност, които говореха за вкус и изтънченост. Почти чувах звънтенето на кристал и тихия смях в него, утешителните звуци, които неведнъж ме бяха приспивали, докато вълните се разбиваха в брега.

— Ти не си оттук — изтърсих, и се наведох, за да го чуя по-добре.

По лицето му разцъфна усмивка, мургавата му кожа и тъмната му коса бяха като балсам, толкова познати сред бледите лица и русите коси на затвора на Средния запад, в който се намирах.

— Тук съм временно — обясни той. — Дойдох по обмен, така да се каже. Също като теб. — Той огледа с презрение хората, които се кълчеха около нас, не уцелваха ритъма и ни най-малко не бяха оригинални. — Тук има твърде много крави, не мислиш ли?

Прихнах, като се молах наум да не изглеждам като празноглавка.

— Да! — Изкрещях и го дръпнах надолу, за да не му викам на ухото. — Обаче аз не съм по обмен. Дойдох тук от Флорида. Майка ми живее там, на вътрешното крайбрежие, ама сега съм тука при татко и няма мърдане. Съгласна съм. Прав си, ужасно е. Ти поне ще се прибереш у дома.

А къде е твоят дом, господин секси пират?

До мен стигна намек за отлив и канали с вода, надигнал се от него като спомен. И въпреки че някои биха решили, че е неучтиво, от очите ми бликнаха сълзи. Старото училище ми липсваше. Колата ми липсваше. Приятелите ми липсваха. Защо мама беше избухнала така?

— Да, у дома — рече той с упоителна усмивка и езикът му се мярна за миг, когато облиза устни и изпъна рамене. — Трябва да се махнем от дансинга. Пречим им да... танцуват.

Сърцето ми се разтуптя. Не исках да помръдна. Той можеше да си отиде, или, още по-зле, някоя да го хване подръка и да го отмъкне.

— Да танцуваме? — предложих нервно. — Аз съм свикнала с друго, но ритъмът си го бива.

Усмивката му стана още по-голяма и обзелото ме облекчение ускори още повече пулса ми. О, господи! *Струва ми се, че той ме харесва!* Той пусна ръката ми, кимна, отстъпи назад и затанцува.

В първия момент аз не се сетих да го последвам, само го гледах. Не танцуваше зрелищно. Не, действаше по другия начин — бавните му движения бяха много по-въздействащи, отколкото ако ме беше развъртял из дансинга и го беше разчистил.

Щом забеляза, че го гледам, той се усмихна иззад тайнствената си маска със сиво-сините си очи и ми протегна подканващо ръка. Вдишах, пръстите ми се плъзнаха в топлата му длан и се оставих да ме увлече в танца.

Музиката беше рамката, в която той се движеше, и аз се обърках, докато се опитвам да следвам мелодията. Пристъпвахме с олюляване на всеки втори такт. Отпуснах се и просто затанцувах — оказа се, че като не мисля, е по-лесно. Усещах всяко движение на бедрата си и завъртане на раменете си — и започна да ме обзема някаква вътрешна тръпка.

Докато всички около нас продължаваха да правят бързи и резки движения, ние танцувахме бавно, разстоянието между нас се скъсяваше и все по-често се гледахме в очите, а аз ставах все по-самоуверена. Оставих се да ме води в ритъма на музиката, а сърцето ми биеше в такт с него.

— Почти всички тук ме наричат Сет — каза той и едва не развали магията на мига, но после ръката му леко ме прихвана през кръста и аз се облегнах на гърдите му. *О, да. Така е по-добре.*

— Мадисън — представих се. Харесваше ми. Така, да танцувам по-бавно от всички. Но музиката беше бърза и туптенето караше кръвта ми да бушува. Заради двете крайности всичко изглеждаше още по-дръзко.

— Не съм те виждала тук. От горния курс ли си?

Пръстите на Сет стиснаха тънкия памучен плат на роклята ми, или може би той просто ме придърпа към себе си.

— Аз съм най-добрият в класа — каза той и се наведе над мен, за да не се налага да крещя.

Цветните светлини играеха по фигурата му и аз се почувствах ефирна. Джош можеше и да ми пробутва номера, но не ми пукаше. Ето такъв трябваше да бъде моят бал.

— Това би обяснило нещата — казах и вирнах глава, за да го погледна в очите и да се опитам да го преценя. — Аз съм от по-долния клас.

Той се усмихна със затворена уста и аз се усетих мъничка и закриляна. Усмихнах се и аз. Усещах, че хората започват да ни гледат и да забавят танцовата си стъпка, докато се обръщат към нас. Надявах се Джош да има добра видимост. *Ще ме нарича кучка, а?*

Вирнах брадичка и дръзнах да притегля Сет по-близо към себе си, телата ни се докоснаха, а после пак се отдалечиха. Сърцето ми щеше да се пръсне, но исках да нараня Джош. Исках клюката утре да е какъв идиот е, че ме е зарязал. Исках... нещо.

Ръцете на Сет се плъзнаха плавно около кръста ми — нито ме притискаха, нито искаха нещо, оставяха ме свободна, да танцувам както си искам, и аз се развихрих — движенията ми станаха познойни, такива тия хванати от гората селяндури бяха виждали само по телевизията. Устните ми трепнаха, щом забелязах Джош и онова моряче, с което той разговаряше непрекъснато. Лицето на Джош беше преbledняло от яд и аз му се усмихнах престорено.

— Искаш той да е наясно, че не си с него ли? — рече мечтателно Сет и аз вперих очи в неговите. — Той те е наранил — продължи Сет и мургавата му ръка опари с докосването си брадичката ми. — Трябва да му покажеш какво е загубил.

Моментът бе подходящ, и въпреки че бях наясно, че го правя от злоба, кимнах.

Сет спря и ме придърпа към себе си с плавен жест. Щеше да ме целуне. Знаех го. Личеше си по всяко негово движение. Сърцето ми тупкаше и аз обърнах лице нагоре, за да се срещнат устните ни, и усетих как коленете ми омекват. Хората около нас се спираха да гледат — едни се смееха, други завиждаха. Затворих очи и отпуснах тежестта

си върху другия крак, и така продължихме да танцуваме, докато се целувахме.

Точно това исках. Там, където се докоснахме, ме обля горещина и ме заля на вълни, и всяка поредна вълна пламваше, колкото повече се приближаваше той. Никога досега не бяха ме целували така, не можех да дишам от страх, че ще разваля всичко. Бях го прихванала през кръста и го стиснах, щом той ме погали по бузата и ме прихвана, все едно щях да се скърша. Той имаше вкус на дим от дърва. Исках още — но ех, да знаех какво ще се случи...

Тих звук се откъсна от него, по-тих от далечен гръм. Ръцете му ме стиснаха по-здраво и адреналинът се втурна във вените ми. Устните му се изместиха и той продължи да ме целува.

Отдръпнах се тревожно назад, бездиханна, но с грейнали очи, възторжена. Сет бе приковал меланхоличен поглед в очите ми, леко развеселен, че съм се дръпнала.

— Това е само игра — каза той. — Сега той е по-мъдър. Както и ти. Той не е достоен за страданията ти.

Примигах, светлините се завъртяха бурно, а музиката продължи да гърми, незасегната от целувката ни. Всичко беше различно, но само аз се бях променила. Откъснах очи от Сет, но продължавах да се крепя с длан на кръста му. По бузите на Джош бяха избили червени петна. Изглеждаше сърдит.

Вдигнах вежда към него.

— Да вървим — казах и хванах Сет подръка. Не исках никой да дойде и да оспори позицията ми. Не и след онази целувка.

Пристъпвах уверено със Сет до себе си. Направиха ни път и се почувствах като кралица... Въпреки че музиката гърмеше, всички ни гледаха как плавно вървим към двойната врата, облицована с кафява хартия, за да прилича на дъбовата врата на замък.

Плебеи — помислих си, когато Сет я отвори и ме облъхна хладния въздух на коридора. Вратата зад нас се затвори и музиката притихна. Спрях бавно, токетата ми тракаха по плочките. До стената беше поставена маса с хартиена покривка и една жена с уморен вид продаваше куверти. По-нататък в коридора три хлапета се въртяха около главния вход. Споменът за целувката ни отново се надигна в мен и внезапно ме изнерви. Това момче беше разкошно. Защо беше с мен?

— Благодаря ти — измърморих, погледнах нагоре, извърнах поглед и порумениях, докато се чудех дали той си е помислил, че говоря за целувката. — За това, че ме изведе оттам, без достойнството ми да пострада, по-точно — поясних и се изчервих още повече.

— Видях как постъпи той. — Сет ме поведе надолу по коридора, далеч от всички, към паркинга. — Или трябваше да постъпиш така, или да залееш дрехите му с пунш. А ти... — той се поколеба и изчака да го погледна. — Ти искаш отмъщението ти да е по-изтънчено.

Не можах да се сдържа — размазах се в лигава усмивка.

— Мислиш ли?

Той наклони глава — държеше се като много по-възрастен.

— Имаш ли с какво да стигнеш до вкъщи?

Спрях рязко, а той направи още една крачка и се обърна, разтворил широко очи от тревога. Тук, навън, беше хладно, и си казах, че сигурно заради това внезапно усетих студени тръпки.

— Аз... извинявай. — Той мигна, но не помръдна. — Не исках да... Ще остана с теб, докато извикаш някой да те прибере. Ще съм същински Адам.

— Не, не е това — побързах да кажа, засрамена от внезапно обзелото ме недоверие. Погледнах назад към жената пред гимнастическия салон, която ни наблюдаваше с ленив интерес. — Просто трябва да се обадя на татко и да му обясня какво става.

Сет се усмихна и белите му зъби проблеснаха.

— Разбира се.

Бръкнах в чантичката, която вървеше в комплект с роклята. Той се дръпна на няколко крачки, аз извадих телефона си и се подвоумих, докато се мъчех да си спомня номера на домашния ни телефон. Никой не вдигна, скърцането на отварящата се врата на гимнастическия салон накара и двамата ни да се обърнем, и зъбите ми изскърцаха.

Телефонният секретар се включи и аз изтърсих припряно:

— Здравей, татко. Мадисън е. Егати. — Вкъщи ще ме докара Сет... — погледнах го въпросително, за да ми каже фамилията си.

— Адамсън — каза той тихо. Бе вперил поглед в Джош през прорезите на маската. По дяволите, колко красиви бяха очите му. С дълги, разкошни мигли.

— Сет Адамсън — заговорих. — Джош се оказа гадняр. След малко ще се прибере! — Но тъй като отсреща всъщност нямаше никой,

татко нямаше какво да каже. Изчаках малко, все едно слушам, и добавих: — Добрееее съм. Той просто се държа кретенски. Хайде, доскоро.

Доволна, затворих телефона, прибрах го, хванах Сет подръка и го поведох към задния вход, и точно тогава ни настигна Джош. Токовете на официалните му обувки изтракаха по плочките.

— Мадисън... — Беше ядосан и задоволството ми нарасна.

— Здравей, Джош! — казах ведро и напрежението ми нарасна, щом той тръгна от другата ми страна. Не го и погледнах и усетих как ми става горещо. — Намерих кой да ме закара вкъщи, благодаря. — *Макар да няма за какво*, добавих мислено. Още му се сърдех. Или може би на баща си, че беше уредил всичко това.

— Мадисън, почакай.

Той ме улови за лакътя, аз се завъртях и спрях. Джош замря на място, дръпна се и ме пусна.

— Ти си гадняр — заявих, като оглеждах костюма му. Сега си мислех, че е много тъп. — Няма да позволя да ме канят от съжаление. Можеш да се... разкараш — смекчих изрази, не исках Сет да реши, че псувам като моряк.

Джош ме хвана за китката и ме дръпна.

— Слушай ме! — каза той, и страхът в очите му спря възраженията ми. — Този не съм го виждал досега. Не ставай глупава. Нека аз те закарам у вас. Кажи на приятелките си каквото си искаш, ще го потвърдя.

Опитах се да въздъхна обидено, но корсетът не ми позволяваше и вместо това вирнах брадичка. Той знаеше, че нямам приятелки.

— Обадох се на татко. Всичко ще е наред. — Погледнах през рамо към високото момче с моряшкия костюм, което го бе последвало навън.

Но Джош не се отказа. Извих ръката си и щом посегнах да хвана китката му като при самозащита, той ме пусна, все едно го знаеше, и отстъпи крачка назад с широко отворени очи.

— Тогава ще ви проследя до вас — заяви той и стрелна с поглед Сет.

— Както щеш! — отметнах косата си. Тайно се радвах и се чудех дали пък Джош, в края на краищата, не беше толкова кофти. — Сет, на задния паркинг ли си паркирал?

Сет дойде — фигура, чиито меки движения бяха изпълнени с грация и изтънченост, още повече изпъкнали в сравнение с недодялаността на Джош.

— Насам, Мадисън.

Стори ми се, че съзирам победен блясък в очите му, когато ме хвана подръка. Нищо чудно. Очевидно беше дошъл без дама на бала, а сега сам щеше да си тръгне Джош.

Затраках шумно с токчета, демонстрирайки уверена женственост, докато вървахме по коридора към далечната врата. Роклята ме караше да се чувствам елегантна, а Сет изглеждаше фантастично. Джош и мълчаливото му приятелче се влачеха подире ни като статисти от холивудски филм.

Сет ми отвори вратата, но тях остави самички да се оправят. Въздухът беше прохладен и ми се искаше да бях изкрънкала от татко още петдесет долара, за да взема и шала, който вървеше към този тоалет. Запитах се дали Сет би ми предложил самото си, ако се оплачех.

Луната беше размазано петно зад облаците и докато Сет ме водеше надолу по стълбите, чувах как зад гърба ми Джош говори на приятеля си тихо и подигравателно. Стиснах зъби и последвах Сет до лъскавата черна кола, паркирана неправилно до бордюра. Беше кабриолет със свален гюрук, открит под облачното небе, и пак не можах да сдържа усмивката си, този път още по-широка. Може би не беше зле да се повозим и тогава той да ме откара вкъщи. Студ, не студ, исках да ме видят в тази кола до Сет, вятърът да развява косата ми, а музиката да гърми. Бях готова да се обзаложа, че има страхотен музикален вкус.

— Мадисън... — покани ме Сет и ми отвори вратата.

Стана ми неудобно, но в същото време се чувствах поласкана. Настаних се на ниската предна седалка и роклята ми се хлъзна по гладката кожа. Сет изчака да прибера полите си и внимателно затвори вратата. Сложих си колана, а той заобиколи колата отзад. Черната боя лъщеше на приглушеното сияние на лампите. Прокарах пръсти по гладката повърхност и се усмихнах самодоволно, когато видях, че Джош изтича към колата си.

Сет ме стресна, когато се плъзна зад кормилото — изобщо не го чух да отвори вратата. Той запали мотора и плътното му боботене ми

хареса. От уредбата екна някакво агресивно парче. Вокалите не бяха на английски, но това само допълваше всичко останало. Фаровете на Джош светнаха и потеглихме. Сет въртеше кормилото с една ръка.

Пулсът ми се ускори, когато го погледнах, огрян от мъждивото сияние. Хладният въздух облъхваше кожата ми, набрахме скорост и вятърът развя косата ми.

— Аз живея в южната част — казах, когато стигнахме шосето и той зави нататък. Фаровете на Джош светеха зад нас. Наместих се на седалката, искаше ми се Сет да ми беше предложил палтото си. Но откакто се качих в колата, той не ми беше казал и дума, дори не ме беше погледнал. Преди това той бе целият изтъкан от тайнственост и увереност. А сега бе изпълнен с... предвкусване? И макар и да не знаех защо, в мен бавно се зароди тревога.

Сет сякаш го усещаше и караше по тъмния път, без да ме поглежда.

— Късно е — каза той тихо и усетих как лицето ми пребледнява. — Лесно беше. Казах им, че ще е лесно, докато си млада и глупава. Почти не си струваше усилията. И несъмнено не ми достави никакво удоволствие.

Устата ми пресъхна.

— Моля?

Сет погледна пътя, после отново мен. Колата ускори ход, аз се дръпнах от него и се вкопчих в дръжката на вратата.

— Нищо лично, Мадисън. Ти си само едно име от списъка. Или, по-скоро, душа за убиване. Важно име, но все пак нищо повече от име. Казаха, че било невъзможно, а сега ти ще си моят пропуск за по-висша инстанция, ти и животецът ти, който вече няма да изживееш.

Какво ставаше, по дяволите?

— Джош — обърнах се аз към отдалечаващите се светлини на фаровете, а Сет наду газта. — Той ни следва. Татко знае къде съм.

Сет се усмихна и аз потръпнах, когато лунен лъч проблесна по зъбите му. Всичко останало бе скрито от мъглявата сянка на луната и писъка на вятъра.

— То пък, все едно, това променя нещо?

Господи, бях загазила здравата. Сви ме коремът.

— Спри! — настоях и стиснах дръжката на вратата, а с другата ръка отмятах косата от очите си.

— Спри и ме пусни да сляза. Не можеш! Хората знаят къде съм! Спри!

— Да спра ли? — усмихна се самодоволно той.

— Ще спра.

Той размърда крак, удари спирачки и завъртя кормилото. Изпищях, мъчех се да се хвана, за каквото и да е. Светът се завъртя. Целият ми въздух излезе с писък, а странното чувство за гръмотевичен шум се смеси с удара от спирането. Не бяхме на шосето. Земното притегляне идваше от неправилна посока. Осъзнах, че колата се преобръща и ме обзе паника.

Ужас. Бях в кабриолет.

Наведох се с длани зад врата и започнах да се моля. Рязък удар ме разтrese и всичко почерня. Ударът ми изкара въздуха. Струваше ми се, че съм с главата надолу. А после ме запокитиха в друга посока. Небето изсветля до сиво, аз поех жадно въздух, а колата отново се преобръна и пое по дигата.

Небето пак почерня и горната част на колата се удари в земята.

— Не! — писнах безпомощно, а после изстенах, когато колата рязко спря, изправена. Изхвърчах и предпазният колан едва ме задържа, мъчителни болки прорязаха гърба ми.

Беше тихо. Болеше ме, като дишам. Господи, цялото тяло ме болеше. Гледах разбитото предно стъкло и дишах тежко. Изпотрошените краища на прозореца мъждукаха на лунната светлина. Проследих начупената линия до таблото и видях, че Сет го няма. Вътрешностите ме боляха. Не виждах кръв, но ми се струваше, че имам някакво вътрешно нараняване. Жива ли бях?

— Мадисън! — извика някой отдалече и надвика хрипкавото ми дишане. — Мадисън!

Беше Джош. Извърнах очи към двата светли кръга върху дигата. Една неясна фигура слизаше надолу. Джош.

Поех си въздух да го извикам и изстенах — някой хвана главата ми и я извъртя.

— Сет? — прошепнах. Той изглеждаше невредим, стоеше до съсипаната кола, до вратата ми, в своя черен копринен пиратски костюм. Луната огряваше очите и медальона му и им придаваше сивкав отблясък.

— Още си жива — рече той безизразно и сълзите ми бликнаха. Не можех да помръдна, но всичко толкова силно ме болеше, че не ми се вярваше да съм парализирана. Егати гадния рожден ден, да му се не види. Татко щеше да ме убие.

— Боли ме — изрекох със слаб глас и си помислих: „Ама че тъпо изказване!“.

— Нямам време за тези неща — сръза ме Сет, очевидно обезпокоен.

Очите ми се отвориха широко, но дори не помръднах, когато той извади къса кама от костюма си. Опитах се да извикам, но когато той замахна да ме удари, въздухът ми секна. Лунното сияние блестеше по острието, червено от кръвта на някой друг. *Направо приказка. Тоя е психопат. Тръгнах си от бала с откачалка с кама. Ама как си ги избирам!*

— Не! — Писнах и успях да вдигна ръце, но острието премина през мен като леден шепот и ме остави невредима. Гледах корема си и не вярвах, че не съм ранена. Роклята ми не беше разкъсана и не течеше кръв, но знаех, че камата ме е пронизала. Беше пронизала и мен, и колата.

Нищо не разбирах. Зяпнах срещу Сет, който сега беше отпуснал камата и ме наблюдаваше.

— Какво... — Понечих да попитам, и тогава осъзнах, че вече не ме боли. Но гласът ми не се чуваше никакъв. Той вдигна вежди презрително. Лицето ми стана напълно безизразно, когато усетих първото докосване на абсолютната празнота, едновременно ново и познато, като отдавна загубен спомен.

Ужасяващото отсъствие на каквото и да било пропълзя в мен и отнесе по пътя си всяка мисъл. Меко и мъхесто, одеяло от празнота зави краищата на моя свят и се плъзна навътре, и зави първо луната, после нощта, след това тялото ми и най-сетне и колата. Приглушено барабанене погълна виковете на Джош и останаха единствено сребристите очи на Сет.

И тогава Сет ми обърна гръб и се отдалечи.

— Мадисън! — Дочух смътно, а после усетих кратко докосване по бузата. А после дори и то се стопи, и вече нямаше нищо.

2

Мъглата на нищото бавно се отдръпваше от мен с болезнени убождания, и чух двама души да се карат. Гадеше ми се — не защото целият гръб така ме пареше, че направо не можех да дишам, а от чувството на безпомощен страх, което приглушените, ту усиливащи се, ту притихващи гласове дошли от миналото ми. Почти усещах мекотата на плюшеното ми зайче, докато, свита на кълбо, слушах как двамата души, които представляваха целия ми свят, ме плашат без всякаква причина. И двамата ми казаха, че не съм виновна аз, но това ни най-малко не намали мъката ми. Мъка, която трябваше да крия в себе си, и накрая тя се превърна в част от мен. Мъка, проникнала в костите ми. Ако плачех в прегръдките на мама, това би означавало, че я обичам повече. Ако плачех на рамото на татко — че обичам повече него. Много гаден начин да пораснеш.

Но тези... тези двамата, които се караха, не бяха родителите ми. Все едно се караха две хлапета.

Поех си дъх и установих, че ми е по-лесно. Бодежите се разсеяха и последните остатъци от мъглата и дробовете ми се размърдаха. Боляха ме, сякаш някой беше седнал върху тях. Усетих се, че очите ми са затворени, отворих ги и видях точно под носа си размазано черно петно. Миришеше тежко на пластмаса.

— Тя беше на шестнайсет, като се качи в тази кола. Ти си виновен! — изрече, странно заглушен, пламенно млад, но мъжествен глас. Останах с явното впечатление, че караницата беше започнала отдавна, но си спомнях само откъслеци от нея сред тревожните мисли за нищото.

— Няма да ми лепнеш вината за това! — заяви едно момиче със също толкова приглушен и решителен глас. — Беше на седемнайсет, когато той я прехвърли от другата страна. Издънката си е твоя, не е моя. Бог да те пази, та тя беше точно пред теб! Как успя да не уцелиш?

— Не уцелих, защото тя не беше на седемнайсет! — сопна ѝ се той. — Беше на шестнайсет, когато той я забърса. Откъде да знам, че

той ме преследва? Как така не си била там? Издъни се, и то здравата.

Момичето изохка обидено. Беше ми студено. Поех си по-дълбоко дъх и усетих прилив на сила. Бодежите отслабнаха, повече не ме болеше. Беше задушно, усещах топлината на дъха си. Не беше тъмно — намирах се някъде на закрито.

— Ти, малък пикльо! — кресна момичето. — Не ми разправяй, че аз съм се издънила! Тя издъхна на седемнайсет. Затова не бях там. Така и не ме уведомиха.

— Но аз не се занимавам с шестнайсетгодишни! — Гласът му стана заядлив. — Мислех, че ще преобърне момчето.

Внезапно разбрах, че размазаното черно петно, което връщаше дъха ми обратно към мен, е найлон. Вдигнах ръце и ноктите ми страхливо го побутнаха. Облегнах се назад, почти в паника.

Сложили са ме на маса? Да, един човек трудно би успял. Бутнах найлона от мен. Две хлапета стояха до една мръсна бяла врата и се обърнаха изненадано. Бледото лице на момичето се изчерви, а момчето се дръпна, сякаш засрамено, че са го хванали да се кара с нея.

— О! — Момичето метна дългата тъмна плитка на гърба си. — Станала си. Ами, здравей. Аз съм Луси, а това е Барнабас.

Момчето сведе очи и махна свенливо.

— Здравсти — поздрави той. — Как я караш?

— Ти беше с Джош — посочих го с треперещ пръст и той кимна, все така, без да ме поглежда. Костюмът му изглеждаше странно до нейните шорти и потниче. И двамата носеха медальони с черни камъни на шиите. Бяха съвсем невзрачни, но ми привлякоха окото, защото бяха единственото общо нещо между двамата. Освен сръдната помежду им и изненадата от мен.

— Къде се намирам? — попитах. Барнабас трепна — дългуч, който пристъпяше от крак на крак на настлания с плочки под.

— Къде е Джош? — Колебаех се, разбирах, че съм в болница, но... *Чакайте малко. Бяха ме затворили в тъп чувал за трупове?*

— В моргата ли съм? — попитах стреснато.

— Какво търся аз в моргата?

Размърдах се трескаво, извадих краката си от чувала, скочих на пода и токчетата ми изтракаха като някакъв шантав контрапункт, щом се изправих. На китката ми имаше вързан с ластик етикет. Махнах го и той отскубна и няколко косъмчета. Полата ми беше разкъсана догоре и

цялата изцапана с грес. По мен бяха полепнали пръст и трева и вонях на поле и на антисептичен препарат. Надали щяха да ми върнат депозита.

— Някой е сбъркал — казах и пхнах етикета в джоба си, а Луси изсумтя.

— Барнабас — каза тя и той се спече.

— Не съм виновен аз! — възкликна той и се въртна към нея. — Тя беше на шестнайсет, когато се качи в колата. Аз с шестнайсетгодишни не се занимавам! Откъде да знам, че имала рожден ден?

— Така ли? Е, умряла е на седемнайсет, значи проблемът е твой!

Умряла? Тия слепи ли са?

— Вижте какво! — Колкото повече стоях права, толкова поукрепнала се чувствах. — Вие двамата се карайте, ако щете, докато слънцето се превърне в нова звезда, но аз трябва да намеря един човек и да му кажа, че съм добре. — И, тракайки с токчета, се запътих към мръснобялата двойна врата.

— Мадисън, почакай! — извика момчето. — Не можеш.

— Виж ме дали не мога! — възкликнах. — Баща ми страаашно ще се вбеси.

Минах покрай тях и изминах двайсетина крачки, и тогава ме порази усещането за откачване. Странното чувство ме връхлетя отникъде и, замаяна, аз се опрях с ръка на една празна маса. Дланта ми се схвана и я отдръпнах като опарена — стори ми се, че студеният метал докосва костите ми. Чувствах се... като сунгер. Тънка. Тихото жужене на вентилатора се заглуши. Дори и туптенето на сърцето ми се чуваше отдалече. Обърнах се с ръка на гърдите, за да се опитам да се почувствам пак нормално.

— Какво...

В другия край на стаята Барнабас вдигна кльощавите си рамене.

— Ти си мъртва, Мадисън. Съжалявам. Като се отдалечиш твърде много от нашите амулети, и започваш да губиш вещественост.

Той посочи към носилката. Погледнах.

И целият ми въздух изскочи. Коленете ми се подгънаха и аз се строполих върху празната маса. Още бях там. Тоест, върху носилката. Лежах върху нея в разкъсан чувал за трупове и изглеждах съвсем

дребничка и бледа. Натруфената ми рокля се диглеше около мен — елегантна картина на забравена елегантност от друго време.

Мъртва ли бях? Но аз усещах как сърцето ми тупти.

Крайниците ми омекнаха и започнах да се свличам.

— Супер. Тя е от тия, дето припадат — подметна иронично момичето.

Барнабас се втурна да ме хване. Обгърна ме с ръце и главата ми клюмна. Щом ме докосна, всичко бързо си дойде на мястото — звуци, миризми, дори пулсът ми. Клепачите ми трепнаха. На педя от мен устните на Барнабас се свиха. Беше много близо и усещах мирис на слънчогледи.

— Що не вземеш да млъкнеш? — сопна се той на Люси и ме пусна на пода. — Да проявиш малко съчувствие? Та нали това ти е работата!

Студът на фаянсовия под се просмука в мен и сякаш разкара сивото пред очите ми. *Как можех да съм мъртва? Мъртвите припадаха ли?*

— Не съм мъртва — казах неуверено. Барнабас ми помогна да седна и подпря гърба ми на крака на масата.

— Да, мъртва си. — Той приклепна до мен. Гледаше ме загрижено с широко отворени кафяви очи. Искрено. — Много съжалявам. Аз мислех, че той ще преобърне Джош. Обикновено не оставят улики след себе си, като кола например. Сигурно наистина си прекършено перо в крилата им.

Мислите ми се устремиха към катастрофата. Притиснах с длан корема си. Джош беше там. Помня го.

— Той ме мисли за мъртва. Говоря за Джош.

— Че ти си мъртва! — подметна язвително Луси от другия край на стаята.

Погледнах носилката. Барнабас се изпречи пред мен и закри гледката.

— Кой сте вие? — попитах, щом замайването ми мина.

Барнабас се изправи.

— Ние сме... Животопрекъсващ Екип за Тотално Възстановяване, Адаптация и Разузнаване.

Замислих се. Животопрекъсващ Екип за Тотално... Ж. Е. Т. В. А. Р.?

Олеле мале! Адреналинът се втурна във вените ми. Надигнах се, вторачила очи в собственото си тяло на носилката. Аз бях тук. Бях жива! Това там можеше да съм аз, но аз стоях и тук.

— Вие сте мрачните жътвари! — възкликнах и заобиколих опипом масата, така, че да застане между мен и тях. Пръстите на краката ми се вкочаниха, спрях и погледът ми се стрелна към амулета, окачен на врата на Барнабас.

— Господи, аз съм мъртва — прошепнах. — Не е възможно! Не съм готова за смъртта. Още не съм приключила! Та аз съм само на седемнайсет!

— Ние *не* сме мрачни жътвари. — Луси беше скръстила отбранително ръце, все едно я бях настъпила по божото място. — Ние сме бели жътвари. Черните жътвари убиват хората, преди монетата им да се е преобърнала, белите жътвари се опитват да ги спасят, а мрачните жътвари са гадни предатели, които много се фукат и няма да доживеят да видят как слънцето отново се превръща в прах.

Барнабас изглеждаше смутен и само пристъпяше от крак на крак.

— Мрачните жътвари са бели жътвари, подмамени да работят за... другата страна. Те не убиват много, защото черните жътвари не им дават, но ако има някое внезапно и масивно покосяване, тогава те отиват и вземат няколко души по-рано по възможно най-драматичния начин. Хамали. Никаква класа нямат.

Последното беше произнесено със сърдит глас и аз се удивих на това съперничество. Заотстъпвах назад, докато пак не се почувствах гъбеста. Оглеждайки амулетите им, заситних напред, докато усещането отмина.

— Вие убивате хора. Така каза Сет. Спомена, че щял да ми убие душата! Вие *наистина* убивате хора!

Барнабас прокара ръка по тила си.

— А, не, не убиваме. През по-голямата част от времето. — Той погледна Луси. — Сет е черен жътвар, тъмен жътвар. Ние идваме само когато те набележат някого без време или стане някоя грешка.

— Грешка? — Вдигнах глава с надежда. Дали това означаваше, че могат да ме върнат?

Луси излезе напред.

— Виж сега, ти не трябваше да умираш. Черен жътвар те е взел, преди монетата ти да се е обърнала. Нашата работа е да ги спираме, но

понякога не успяваме. Дойдохме да ти поднесем официално извинение и да те отведем, където трябва. — Тя погледна намръщено Барнабас. — И щом той признае, че грешката е негова, аз мога да те изведа оттук.

Вцепених се. Не исках да се гледам на носилката.

— Никъде няма да ходя. Щом сте се объркали, добре, върнете ме обратно! Ето ме там. — Направих крачка напред, изгубила и ума, и дума от страх. — Нали можете?

Барнабас се намръщи.

— Вече е твърде късно. Всички знаят, че си починала.

— Не ми пука! — креснах, а после внезапно хрумналата ми мисъл ме порази и усетих как лицето ми изстина. Татко. Той си мислеше, че аз съм...

— Татко... — прошепнах в паника. Вдъхнах въздух, обърнах се към вратата и хукнах.

— Чакай! Мадисън! — изкрещя Барнабас, но аз се врязах във вратите, залитнах и минах през тях, макар че се открянаха едва десетина сантиметра. Ала минах в другото помещение. Бях минала през тях, все едно изобщо не съществувах.

Там на едно бюро седеше някакъв дебелак, който при съвсем слабото изскърцване на вратата вдигна поглед. Малките му свински очички се разтвориха широко, той пое дълбоко дъх, зяпна и ме посочи.

— Станала е грешка! — заявих и тръгнах към сводестия изход на мъждиво осветения коридор. — Не съм мъртва.

Но отново се почувствах много странно — все едно бях от тънка мъгла, и се разсейвах. А и никой звук не беше нормален, и полезрението ми беше обвито в сиво по краищата, все едно гледам през тунел.

Зад мен Барнабас излезе в коридора и светът моментално стана отново нормален. Да, амулетът на врата му беше онова, което ми придаваше вещественост. Трябваше да си намеря такъв.

— Мъртва е — каза той, без да забавя ход, и ме хвана за китката. — Вие халюцинирате. Нея я няма тук. И мен ме няма.

— Откъде се появихте? — изцеди дебелакът, вторачен в нас. — И как сте влезли там?

Луси нахлу и двойната врата се удари в стената с такъв трясък, че двамата с онзи на бюрото подскочихме.

— Мадисън, стига си била труп. Да тръгваме.

Това на техника му дойде твърде много и той посегна към телефона.

Помъчих се да се изтръгна, но Барнабас не ме пускаше.

— Трябва да говоря с татко! — възкликнах, и той ме събори на земята.

— Тръгваме — заяви той, като ме гледаше заплашително. — Веднага.

Побеснях и го настъпих по крака. Той нададе вой и дръгнестото му тяло се преви одве. Луси му се присмя, а аз хукнах към коридора. „Само се пробвайте да ме спрете“ — мислех си, и изведнъж се врязах в нещо голямо и топло, което миришеше на коприна. Дръпнах се и се уплаших — беше Сет. Той ме беше убил с кинжал, който не остави никакъв белег, след като не успя да ме убие с падане на кола отвисоко. Той беше черен жътвар. Беше моята смърт.

— Какво правите тук вие двамата? — попита той, щом видя Барнабас и Луси. Интонациите на гласа му бяха познати, но прозвуча съвсем необичайно за ушите ми. А мирисът на море сега се бе превърнал в мирис на разложено.

— Точно така — продължи той и отново се вторачи в мен. Потръпнах. — Ти умря точно на рождения си ден. Двама жътвари. Леле, леле, леле. Мадисън, кралицата на драмите. Радвам се, че си станала. Време е за тръгване.

Свита и уплашена, аз заотстъпвах назад.

— Не ме докосвай!

— Мадисън! — извика Барнабас. — Бягай!

Но можех да бягам единствено към моргата. Луси застана пред мен с разперени ръце, сякаш можеше да спре Сет само със силата на волята си.

— Ти какво правиш тук? — попита тя с разтреперан глас. — Тя вече е мъртва. Не можеш да я преселиш два пъти.

Сет уверено повлече крак напред.

— Както каза и ти, преселих я аз. Тя е моя, щом я искам.

Барнабас пребледня.

— Ти никога не се връщаш да ги вземеш. Ти си... — погледът му се стрелна към камъка на врата на Сет. — Значи, ти не си черен жътвар?

Сет се ухили, все едно всичко това беше една голяма шега.

— Не, не съм. Нещо повече съм. На тебе ще ти дойда много. Махай се, Барнабас. Просто си тръгвай. Няма да те заболи.

Гледах безпомощно Барнабас. Кафявите му очи срещнаха моите и той забеляза страха ми. Личеше си, че събира смелост.

— Барнабас! — извика Луси. — Недей!

Но Барнабас се втурна към мрачната фигура в черна коприна. С движение, толкова небрежно, че да те хване страх, Сет се обърна и го халоса с опакото на ръката си. С разперени ръце и крака Барнабас полетя назад, удари се в стената и се свлече на пода, студен.

— Бягай! — кресна Луси и ме заизбутва към моргата. — Стой на слънце. Не позволявай на черните крила да те докоснат. Ще извикаме помощ. Някой ще те намери. Махай се оттук?

— Как? — възкликнах. — Той е запречил единствената врата!

Сет отново се размърда и този път халоса Луси. Тя се свлече на място и останах само аз, защото техникът или беше припаднал, или се криеше под бюрото. С разтреперана челюст аз се изправих в пълен ръст — колкото си беше — и пооправих роклята. *Явно загазих още по-здраво.*

— Тя те караше да бягаш през стените — каза Сет с едновременно познат и непознат глас. — На слънце ти имаше по-голям шанс срещу черните крила, отколкото срещу мен под земята.

— Но аз не мога... — И тогава погледнах двойната врата. Бях минала през нея и крилата ѝ се откrehнаха само на няма и педя. Какво бях аз, по дяволите? Призрак?

Сет се усмихна и аз настръхнах.

— Радвам се да те видя, Мадисън, сега, когато наистина мога да те... видя. — Той свали маската си и я пусна на земята. Лицето му беше красиво, като омекнало каменно изваяние.

Облизах устни и студ ме прониза чак до костите, когато си спомних как той ме целуна. Притиснала ръка до гърдите си, аз заотстъпвах. — Опитвах се да изляза от обсега на влияние на Барнабас и Луси, за да побягна през стените. Хей, щом господин Ужасникът мислеше, че го мога, сигурно го можех.

Сет ме следваше, крачка по крачка.

— Ще тръгнем заедно. Никой няма да повярва, че съм те убил, ако не те хвърля в краката им.

Токчетата ми тракаха и аз продължавах да отстъпвам. Погледът ми се стрелна към Барнабас и Луси — и двамата все още лежаха на пода.

— Благодаря, но предпочитам да остана.

Сърцето ми тупкаше, а гърбът ми опря в стената. Изпъшках неволно. Бях достатъчно далеко от тях и трябваше да съм рехава, ала не бях. Погледнах Сет, после черния камък на врата му. Беше същият. *По дяволите!*

— Нямах избор — каза той. — Аз съм този, който те уби, и ти си моя.

Посегна и ме хвана за китката. Адреналинът ми се надигна и аз се дръпнах.

— Как пък не! — и го изритах в пиццала. Явно го усети — засумтя и се преви от болка, но не ме пусна. Лицето му попадна в моя обсег. Хванах го за косата, вдигнах коляно и натресох носа му в него. Усетих как пука хрущялът и ми се догади.

Той започна да ругае на език, от който ме заболя главата. Пусна ме и рухна по гръб.

Трябваше да се махна оттук. Трябваше да стана веществена, или никога нямаше да успея. С разтуптяно сърце грабнах медальона му и издърпах огърлицата през главата. Камъкът пареше в ръката ми като огън. Стиснах го в юмрук, готова да страдам, ако това беше цената да остана цяла.

Сет се стовари на пода, зяпнал срещу мен, с лице, оплискано в червена кръв. Изглеждаше изненадан, все едно се е натресъл в стъклена стена.

— Мадисън... — изхъхри Барнабас на пода. Обърнах се и го видях да се взира в мен с изпълнен с болка, разфокусиран поглед.

— Бягай — каза ми той.

Стиснала амулета на Сет, аз се обърнах към празния коридор... и побягнах.

3

— Татко! — Стоях на отворената входна врата с разтуптяно сърце и се заслушвах как тишината се просмуква в чистата и подредена къща, каквато я държеше баща ми. Зад мен една косачка тракаше монотонно под ранното слънце. Златната мараня нахлуваше вътре и блещукаше по дъсчения под и перилата на водещото към горния етаж стълбище. Бях тичала чак дотук на токчета, с онази отвратителна рокля. Хората ме зяпаха, а като усетих, че ни най-малко не съм уморена, това ме подплаши. Пулсът ми беше учестен от страх, не от физическо усилие.

— Татко?

Влязох, очите ми се бяха насълзили от чувства, когато от горния етаж се чу невярващия, разтреперан глас на татко:

— Мадисън?

Хукнах нагоре по стълбите, като вземах по две стъпала наведнъж, спъвах се в полата и драпах нагоре, чак до последното стъпало. Със стегнато гърло спрях пред вратата на стаята ми. Татко седеше на пода сред отворените кашони с багажа ми, които така и не бях разопаковала. Изглеждаше остарял, лицето му беше изпито от мъка. Не можех да се помръдна. Не знаех какво да правя.

Той се взираше в мен с широко разтворени очи, сякаш изобщо не бях там.

— Ти така и не си разопакова багажа — прошепна той.

Гореща сълза се стече по брадичката ми — беше дошла отникъде. Като го видях такъв, осъзнах, че наистина съм му нужна, за да му напомням за хубавите неща. На никого досега не съм била нужна.

— Извинявай... Извинявай, татко... — произнесох едва, докато стоях там, безпомощна.

Той въздъхна и излезе от своя унес. Лицето му грейна от радост. Той се изправи рязко.

— Жива ли си? — Прошепна и аз ахнах, когато той прекрачи трите крачки, които ни делиха, и ме притисна в толкова силна прегръдка, че щеше да ме смачка. — Казаха, че си починала. Жива ли си?

— Добре съм — изхълцах на гърдите му и ме обля такова облекчение, че чак ме заболя. Той миришеше на лабораторията, в която работеше, на масло и мастило. Никога не бях усещала по-хубава миризма. Не можех да спра сълзите ми. Бях мъртва... мисля. Имах амулет, но не знаех дали ще успея да се закрепя и този страх подхранваше моята безпомощност. — Добре съм — успях да произнеса между риданията — но стана грешка.

Засмян, той ме отгласна назад, за да види лицето ми. Сълзи блестяха в очите му и той се усмихваше така, сякаш усмивката никога нямаше да слезе от лицето му.

— Бях в болницата — каза той. — Видях те.

Споменът за болката трепна в очите му и той ме погали по косата с трепереща ръка, сякаш за да се увери, че съм истинска.

— Но ти си добре. Опитах да се обадя на майка ти. Тя ще ме помисли за луд. По-луд от обикновено. Не можех да й оставя съобщение, че си претърпяла катастрофа, и затворих. Но ти всъщност си добре, нали?

Гърлото ми беше свито. Подсмъркнах шумно. *Нямаше да се откажа от амулета си. Никога.*

— Съжалявам, татко — изплаках аз. — Не биваше да тръгвам с онзи тип. Изобщо не биваше. Съжалявам. Много съжалявам.

— Шшшт. — Той отново ме прегърна и ме залюля, но аз се разплаках още по-силно. — Всичко е наред. Ти си добре — зауспокоява ме той, като ме галеше по косата. Но така и не разбра, че всъщност съм мъртва.

Изведнъж дъхът му секна и внезапна мисъл го накара да спре. Той ме избута на една ръка разстояние и студът, който се изля в мен, когато той ме огледа отгоре до долу, секна сълзите ми с тихо подсмърчане.

— Ти наистина си добре — каза той с почуда. — Без драскотина! Усмихнах се нервно и едната му ръка ме пусна.

— Татко, трябва да ти кажа нещо. Аз...

Откъм вратата се чу тих шум. Погледът на татко се стрелна над рамото ми, обърнах се и видях Барнабас, застанал неловко до един нисък мъж в свободен екип като онези, с които практикуват бойни изкуства. Развяваше се и изобщо не беше функционален. Мъжът беше слаб и напет, с остри черти и много тъмна кожа. Очите му бяха тъмнокафяви и с много бръчки в ъгълчетата. Косата му също издаваше, че е стар — гъстите къдрици бяха побелели по слепоочията.

— Извинете — каза татко и ме дръпна да застана до него. — Вие ли докарахте дъщеря ми? Благодаря.

Гримасата на Барнабас не ми харесваше и аз едва се удържах да не се скрия зад татко. Той продължаваше да ме прегръща и не исках да се помръдна. Ужас. Мисля, че Барнабас беше довел шефа си. Исках да остана. *По дяволите, не искам да съм мъртва. Не е честно!*

Мургавият мъж се нажали.

— Не — каза той. Произнесе думата безупречно, много приятно. — Тя е успяла съвсем сама. Господ знае как.

Избърсах уплашено очи.

— Не са ме докарали — казах аз, пристъпвайки нервно от крак на крак. — Не ги познавам. Момчето съм го виждала — додадох — но не и стария.

Но татко се усмихна неутрално — опитваше се да нареди мозайката.

— От болницата ли сте? — После лицето му се вкамени. — Кой е отговорен за това, че ми съобщиха за смъртта на дъщеря ми? Нечия глава ще се търколи заради това.

Барнабас се сви, а шефът му се съгласи намусено.

— По-верни думи не са произнасяни, господине. — Погледът му обходи стаята ми, розовите стени, белите мебели и отворените кашони, които така и си останаха недоразопаковани, и най-сетне кацна върху мен. Зачудих се какви ли изводи си е направил. След като моят живот секна така рязко, аз приличах на стаята си — всичко беше тук, но нищо не беше излязло от кашоните. И сега всичко щеше да бъде облепено и набутано в някой шкаф, и всички хубави неща нито някой щеше да ги види, нито да ги оцени. *Не съм приключила още.*

Вцепених се, когато мъжът влезе в стаята ми с усмирително вдигната ръка.

— Трябва да поговорим, дете — каза той, и аз замръзнах.

О, господи. Той искаше да тръгна с него.

Притиснах амулета към себе си, а татко ме прегърна още по-силно. Той забеляза колко уплашено гледам, и най-сетне разбра, че нещо не е наред. Размърда се и застана между мен и двамата на вратата.

— Мадисън, извикай полиция — каза той и аз посегнах към телефона на нощната масичка. *Него* го бях разопаковала.

— Само един момент, моля — каза старият.

Погледнах го — махаше с ръка като лош актьор в научнофантастичен филм. Жуженето в отворената слушалка замлъкна, а навън косачката спря да бръмчи. Шокирана, се взрях в телефона, после и в татко, застанал между мен и двамата мъже. Той не помръдваше.

Коленете ми сякаш се бяха втечнили. Върнах слушалката на вилката и погледнах татко. Като че беше добре. Освен дето не помръдваше.

Старият въздъхна и аз рязко извъртях очи към него. „*Син на мъртво пале!*“. — Помислих си, премръзнала и уплашена. Нямах да тръгна оттук без бой.

— Остави го — казах с разтреперан глас — или аз ще... Ще...

Устните на Барнабас се извиха, а мъжът вдигна вежди. Очите му бяха сивкавосини. Можех да се закълна, че преди бяха кафяви.

— Ще направиш какво? — каза той и застана разкрячен на килима със скръстени на гърдите ръце.

Погледнах неподвижния си татко.

— Ще се разпищя, например — заплаших.

— Давай, никой няма да те чуе. Ще е само шумолене, толкова бързо, че никой няма да го чуе.

Вдъхнах дълбоко, за да пробвам, и той поклати глава. Въздухът изригна от мен и аз заотстъпвах назад, когато той влезе в стаята. Но той не ме нападна — дръпна белия ми стол от тоалетката и седна, като нагласи дребничкото си тяло под ъгъл, отпусна лакът върху нея и подпря чело с длан, сякаш беше уморен. Беше странна картина на фона на уредбата и разните момичешки работи.

— Защо нищо не е лесно? — промърмори той, докато опипваше керамичните ми зебри. — Това някаква шега ли е? — произнесе той на

висок глас към тавана. — Смейш ли се? Хубаво се веселиш с тая история, а?

Погледнах вратата и Барнабас поклати глава предупредително. Добре, оставаше прозорецът — макар че с тази рокля можех да се убия, ако падна. Ама чакайте, аз така и така бях вече мъртва.

— Татко добре ли е? — попитах и се осмелих да докосна лакътя му.

Барнабас кимна, а старецът отново ме погледна. Набърчил чело, като че вземаше решение, той протегна ръка. Втренчих се в нея, но не посегнах да се ръкувам.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза той твърдо. — Мадисън, нали? Всички ми казват Рон.

Гледах го. Той бавно отпусна ръка. Очите му пак станаха кафяви.

— Барнабас ми разказа какво си направила — продължи той. — Може ли да го видя?

Изненадана, аз се размърдах нервно и пръстите ми се откъснаха от лакътя на татко. Леле... зловещо си беше. Сякаш целият свят беше спрял да се върти, но аз бях ходещ мъртвец и сигурно замръзналият ми татко беше дреболия.

— Кое да видите?

— Камъкът — отвърна Рон и намекът за нетърпение в гласа му ме опари като огън.

Той го искаше. Искаше го, а само той ме крепеше жива. Или не съвсем мъртва.

— Няма да ви го покажа — казах, и се уверих в стойността му, щом Рон доби тревожно изражение, а ръката ми пропълзя и се сключи около гладката повърхност на камъка.

— Мадисън, аз само искам да го погледна! — запридумва ме той и се изправи.

— Ти го искаш! — възкликнах аз с разтуптяно сърце. — Той е единственото, което ме поддържа веществена! Вие сбъркахте. Аз не трябваше да умирам! Вие сте виновни!

— Да, но ти си мъртва — каза Рон и аз хлъцнах, когато той пак ми подаде ръка. — Само дай да го разгледам.

— Няма да ви го дам! — креснах, и в очите на Рон заискри страх.

— Мадисън, недей! Не го казвай! — извика той и посегна към мен.

Излязох извън съмнителната закрила на баща си, стиснала камъка.

— Той е мой! — изкрещях и гърбът ми се удари в стената.

Рон се спря на място. По старческото му лице съвсем ясно се изписа смут. Светът като че отново доби равновесие.

— О, Мадисън — въздъхна той. — Наистина не биваше.

Не разбирах защо той спря и продължавах да го гледам, а после се вцепених, защото някаква тръпка ме разтrese. Леденостуден спазъм скова дланта ми с амулета, плъзна по цялото ми тяло и ме вцепени. Беше като електрошок. Чух как пулсът ми кънти в мен и отеква в кожата ми, а после ме изпълни и аз се почувствах почти... пълноценна. Миг по-късно ме заля горещина, за да уравни студа, и после... всичко приключи.

Въздухът ми изскочи и аз замръзнах неподвижно, залепила гръб за стената. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, а аз гледах Рон. Изглеждаше нещастен, мълчалив и потиснат, в одеждите си. Страх ме беше да помръдна. Но усещането за амулета в ръката ми беше съвсем различно. Искрици от това усещане още се стрелкаха от него. Не можех да устоя, разтворих длан да го погледна и зяпнах от изумление. Той не беше същият.

— Вижте — казах тъпо. — Променил се е.

Прегърбен, Рон се свлече на стола, мърморейки под носа си. Шокирана, аз изпуснах медальона и той увисна на верижката си. Когато го свалих от врата на черния жътвар, той беше най-обикновен сив речен камък. Сега беше съвсем черен, като парченце от нищото, увиснало на верижката. Черният му обков бе добил сребрист блясък, привличаше светлината и я разпръскваше из стаята. Ужас. Може да съм го счупила. Но беше красив — как можеше да е счупен?

— Не изглеждаше така, като го взех — продължих, и тогава забелязах колко жално ме гледа Рон, и изстинах. Зад него Барнабас ме гледаше ужасено — лицето му беше преbledняло, а очите — широко отворени.

— Точно така — потвърди тъжно Рон. — Имахме някаква надежда да завършим всичко благополучно, но ти го обяви за свой. Но неее, сега той е твой. — Той ме погледна в очите, и погледът му бе изпълнен с жлъчно омерзение. — Да ти е честит.

Ръката ми бавно се отпусна и аз се размърдах нервно. Амулетът беше мой. Той каза, че е мой.

— Но камъкът беше на черен жътвар — поясни Барнабас и страхът в гласа му ме сепна. — Онова нещо не беше жътвар, но притежаваше камък на жътвар. Тя е черен жътвар!

Отворих уста.

— Ей, я чакайте малко!

— Тя е черен жътвар! — Извика Барнабас и зяпнах, когато той извади от ризата си къс кинжал, същият като този на Сет, а после скочи между мен и Рон.

— Барнабас! — изрева Рон, стисна го за китките и го бутна към вратата. — Тя не е черен жътвар, идиот такъв! Дори и бял не е. Не може да бъде. Тя е човек, въпреки че е мъртва. Прибери това, да не го състаря толкова, че да ръждяса!

— Но камъкът е камък на черен жътвар — заекна той и тесните му рамене се прегърбиха. — Видях я как го взе!

— И чия е вината, че е знаела какво представлява той, а, Барни? — подигра му се той. Младежът се дръпна и клюмна глава, съвсем явно засрамен.

Сърцето ми думкаше, а аз стоях в ъгъла и стисках медальона толкова здраво, че пръстите ме боляха. Рон поглеждаше пренебрежително ту мен, ту него.

— Това вече не е камък на черен жътвар, а черният жътвар трябва да е достатъчно силен, че да остави веществено доказателство за съществуването му, или... — той вдигна ръка, за да попречи на Барнабас да се намеси — или да има достатъчно основателна причина да дойде за душата на някой убит. Тя притежава нещо по-могъщо от жътварски камък и те ще се върнат, за да го вземат. Не се и съмнявай.

Ох, супер. Направо върхът.

Барнабас като че успя да се стегне. Изглеждаше уплашен и разтревожен.

— Той каза, че не бил жътвар, но реших, че се опитва да ни забаламоса. Какъв е тогава, щом не е жътвар?

— Още не знам, но имам някои идеи.

Признанието на Рон за невежеството му беше по-лошо от всичко, което би могъл да каже. Поток от страх протече в мен, потръпнах и Рон въздъхна.

— Трябваше да бъда нащрек за това — измърмори той, а после обърна поглед към небето и изрева:

— Да беше ми напомнил любезно!

Гласът му отекна и още повече подчерта приглушената недействителност, обгърнала света. Спомних си, че тези двамата не са истински хора и погледнах татко, неподвижен като манекен. Нали нямаше да му причинят зло? За да прикрият грешката, която бяха допуснали с мен?

— Прахът при звездите отива — каза тихо Рон.

— Просто ще се приспособим по най-добрия начин.

Възрастният мъж се изправи с тежка въздишка. Щом се размърда, аз изскочих от ъгъла и застанах между него и татко. Рон погледна вдигнатата ми ръка, все едно бях коте, което се мъчи да отпъди куче, а то е спряло само защото това никак не го интересува.

— Няма да си тръгна оттук — заявих и застанах пред баща ми, все едно можех да направя нещо — а ти няма да докосваш татко. Имам камък. Веществена съм. Жива съм!

Рон ме погледна в очите.

— Имаш камък, но не знаеш как да го използваш. И не си жива. Тази заблуда, или преструвка, че си, не е хубаво нещо. Но тъй като виждам, че ти имаш камък, а *те* притежават тялото ти...

Стрелнах с поглед Барнабас и по притесненото му изражение разбрах, че е вярно.

— Сет? Той ли притежава тялото ми? — Изведнъж се уплаших. — Защо?

Рон посегна, и аз подскочих, когато той ме хвана за рамото. Ръката му беше топла и аз усещах подкрепата му — не, че според мен наистина можеше да ми помогне с нещо.

— За да ти попречи да минеш на другата страна и така да ни дадеш камъка за постоянно? — предположи той. Тъмните му очи бяха изпълнени с жалост. — Щом те притежават тялото, ти не можеш да мръднеш оттук. Камъкът, който ти взе, явно е важен. Той се промени, за да се приспособи към възможностите ти на смъртна. Малко камъни са способни на това. Обикновено, когато човек обяви камък за свой, той просто избухва и го разгражда на атоми.

Зяпнах, а Рон кимна мъдро.

— Да обявяваш за свое свръхестественото, когато ти не си такъв, е сигурен начин да разпръснеш душата си в прах.

Затворих уста и потиснах разтреслата ме тръпка.

— Ако камъкът е у нас — продължи Рон — те потенциално са в неизгодно положение. В момента той е в преддверието на ада, като тебе — монета, която се върти на ръба си.

Ръката му се отдръпна. Почувствах се още по-самотна и малка, въпреки че стърчах с цяла глава над него.

— Докато все още имаш телесна същност, те имат надежда да те намерят — каза той и погледна през прозореца ми почти неподвижния свят навън.

— Но Сет знае къде съм — казах объркано. Рон бавно се обърна.

— Физически да, но той напусна този свят доста рязко заедно с твоето тяло. Прекоси без камък, без да запамети къде точно се намираш във времето. Трудно ще е да те намерят пак. Особено ако не правиш нищо, с което да привличаш внимание към себе си.

Мис Анонимност. Е, това го мога. Да-а-а-а. Главата ме болеше, притисках едната ръка до тялото си с другата и се опитвах да проумея думите му.

— Ала той ще те намери. Ще те намери и ще вземе и тебе, и камъка. И тогава какво ще се случи? — Клатейки глава, той пак се обърна към прозореца и нахлуващата през него светлина го очерта в златно. — Те вършат страшни неща, без да се замислят, само за да продължат съществуването си.

Тялото ми е у Сет. Усетих как пребледнявам. Барнабас го забеляза и се прокашля, за да привлече вниманието на Рон. Погледът на стареца спря върху мен и той примигна, сякаш едва сега осъзнаваше какво е казал.

— Ама може и да греша — каза той, но никак не ми помогна с това. — Понякога го правя.

Пулсът ми се ускори и усетих, че ме обзема пристъп на паника. Преди катастрофата Сет беше казал, че аз съм пропускът му към по-висша инстанция. Той искаше не просто да умра.

Искаше мен. Не камъка, който откраднах от него. Мен. Отворих уста да кажа на Рон, но после се уплаших и размислих. Барнабас забеляза внезапно обзелия ме страх и се досети, че премълчавам нещо, но Рон вече прекосяваше с отсечени стъпки стаята ми и го пъдеше.

Барнабас мълчаливо излезе в коридора, със затворена уста и наведена замислено глава, вероятно уплашен, че премълчаваното от мен ще го вкара в още по-голяма беда. В мен се процеждаше тревога. Нали те не си тръгвах?

— Единственото, което можем да направим сега, е да те опазим невредима, докато не открием как да те освободим от властта на камъка, без да унищожим душата ти.

— Но ти току-що каза, че не мога да умра — възразих. *Къде беше тръгнал този? Сет щеше да се върне!*

Рон се спря на прага. Барнабас стоеше зад него и тревогата, твърде голяма за неговите едва седемнайсет години, много му личеше.

— Не можеш да умреш, защото вече си мъртва — каза старецът. — Но има и по-лоши неща.

Супер, помислих си и пламнах, като си спомних танца със Сет, целувката му, усещането, когато носът му се счупи в коляното ми и с каква омраза ме погледна. *Хубаво се нареди, Мадисън*. Не само си изцапах реномето в новото училище, но успях да обидя и ангела на смъртта. Накарах го да ме впише на първо място в списъка на желанията си.

— Барнабас? — попита Рон и аз подскочих. Барнабас също явно беше изненадан.

— Господине?

— Честито, повишен си в ангел хранител.

Барнабас се вцепени, а после ме погледна с погнуса.

— Това не е повишение, а наказание!

— Вината частично е и твоя. — Гласът на Рон беше груб в сравнение с дяволитата усмивка, която ми пусна, но нея Барнабас не можеше да види. — Най-вероятно почти цялата. — Лицето му бе добило сериозен израз. — Оправяй се. И не си го изкарвай на нея.

— Но Луси... Това попадеше под нейна отговорност! — протестира той. Когато мрънкаше, съвсем приличаше на момченце.

— Мадисън е на седемнайсет — заяви Рон с непрекословен тон. — А седемнайсетгодишните са твоя задача. Нищо работа. — Той се обърна с ръце на хълбоците. — В добавка към редовната служба като бял жътвар ще бъдеш и ангел хранител на Мадисън. Според мен можем да се оправим със случая за една година. — Погледът му се зарея. — По един или друг начин.

— Но, господине! — възкликна Барнабас и се удари в стената на коридора, когато Рон се промъкна покрай него и се устреми към стълбите. Аз го последвах. Не вярвах, че това се случва. *Аз си имам ангел хранител?*

— Господине, не мога! — заяви Барнабас и се почувствах нежелано бреме. — Не мога хем да си върша работата, хем да я пазя! Ако отида някъде много далече, те ще я вземат!

— Тогава я води с тебе на работа. — Рон мина няколко стъпала надолу. — Тя трябва да се научи да ползва това нещо. Научи я на нещо в свободното си време, което ти се намира в изобилие. А и няма нужда да я държиш жива. Просто поддържай въртенето на монетата ѝ. И се опитай този път да се справиш по-добре! — изръмжа той.

Барнабас заломоти нещо, Рон се обърна и ми се усмихна притеснено.

— Мадисън — рече той на прощаване. — Носи медальона винаги със себе си. Той ще те предпазва донякъде. Ако го свалиш, черните крила ще те намерят, а черните жътвари винаги са наблизко до тях.

Черни крила. Пак това словосъчетание. Това име само по себе си извикваше в ума ми гаден образ.

— Черни крила? — попитах и от устата ми двете думи прозвучаха като мръсни.

Рон спря на стъпалото.

— Мръсни лешояди, остатъци от сътворението. Надушват погрешните смърти още преди да се случат и се опитват да отмъкнат някое парченце забравена душа. Не им позволявай да те докосват. Тъй като си мъртва, те те усещат, но с камъка ще си мислят, че си жътвар и няма да те закачат.

Главата ми закима. Бягай от черните крила. Запомних.

— Кронус! — примоли се Барнабас, щом Рон отново погледна надолу. — Моля те! Не ми причинявай това!

— Намери старата ми шапка и ги разправяй на нея — измърмори Рон, щом слезе на стълбищната площадка и тръгна към вратата. — Само за една година е.

И той прекрачи прага и излезе на слънце. Светлината го обля и той изчезна, не наведнъж, а се стопи в нея от краката нагоре.

Слънчевите лъчи, които огряха къщата през вратата, като че заблещукаха, а после далечната косачка ревна.

Вдъхнах, а светът се завъртя отново с птичето чуруликане и музиката от някакво радио. Стоях стъписана до Барнабас.

— Как така за година? — прошепнах. — Само толкова ли ми остава?

Барнабас ме огледа от глава до пети, явно ядосан.

— Откъде да знам?

Откъм моята стая се чу стреснат глас:

— Мадисън? Ти ли си?

— Татко! — извиках и се блъснах в него, когато той излезе. Той ме прегърна щастливо и погледна усмихнато Барнабас.

— Ти сигурно си момчето, което снощи е докарало Мадисън вкъщи. Сет ли беше?

Моля?! — помислих си, шокирана. Та нали вече се беше срещал с Барнабас. А и как толкова бързо от разгневен закрилник се превърна в татко симпатяга? Ами катастрофата? Болницата? Смачканата кола? Моята смърт?

Барнабас запристъпва от крак на крак, явно от неудобство, и метна към зяпналата ми физиономия поглед, който ми заповядваше да млъкна.

— Не, господине. Аз съм Барнабас, приятели сме с Мадисън. Бях и снощи с нея, след като Джош си тръгна. Приятно ми е да се запознаем, господине. Наминах просто да питам дали на Мадисън ѝ се прави нещо днес.

Татко изглеждаше горд от това, че съм успяла да си намеря приятел без негова помощ, но аз бях страшно объркана. Той се прокашля, сякаш се мъчеше да реши как да се държи с първото ми гадже, с което се е запознал, и пое протегнатата ръка на Барнабас. Стоях и гледах в почуда как те се ръкуват. Барнабас ме сръчка леко и аз се поотпуснах. Явно всичко беше изтрито от съзнанието на татко и на негово място бе вкаран фалшив спомен за спокойна вечер — мечтата на тийнейджъра за прикритие на макс. Сега ми оставаше само да разбере как го е направил Рон. За справки за в бъдеще.

— Ей, имате ли тука нещо за ядене? — попита Барнабас и се потърка по тила. — О, все едно не съм ял от години!

Като по магия татко мина в режим „родител веселяк“, забъбри за вафли и тръгна да слиза. Барнабас тръгна подире му и се поколеба, щом го хванах за лакътя и го дръпнах да спре.

— Значи легендата е, че Сет ме е докарал вкъщи и съм гледала цяла нощ телевизия? — Искях да разбера доколко сама мога да поправа щетите.

— И никога не съм падала от дигата? — додадох, след като той кимна. — Кой ще помни случилото се снощи? Ще го помни ли някой изобщо?

— Никой от живите — отвърна той. — Рон гледа да изпипва нещата. Явно много те харесва. — Погледът му се задържа върху камъка на шията ми.

— Или може би просто харесва новото ти красиво камъче.

Пак се изнервих, пуснах ризата му и Барнабас се затътри след татко, който от кухнята настояваше да разбере дали Барнабас може да остане за закуска. Пооправих си роклята, прокарах пръсти през разрошената си коса и бавно и внимателно заслизах подире му. Ама че смахната работа. Една година. Поне разполагах с една година. Може и да не бях жива, но, слава богу, нямаше и да умра съвсем. Ще се науча да използвам камъка, който взех, и ще си остана тук. Където ми е мястото. Тук, с татко.

Гледайте ме само.

Неспокойна, седях на покрива, върху тъмните камъни, блещукащи в нощния мрак, и се опитвах да си подредя мислите. Не бях жива, но не бях и съвсем мъртва. Както подозирах, внимателният разпит на татко, който продължи цял ден, потвърди, че той, не само, няма представа, че съм била мъртва в болницата, но дори и не помни катастрофата. Мислеше, че съм зарязала Джош, след като съм разбрала, че ме е поканил от жал, после Сет и Барнабас са ме докарали до вкъщи и цяла нощ съм се цупила и съм гледала телевизия, облечена с костюма.

Никак не беше доволен, че съм съсипала взетия под наем тоалет. Аз пък никак не бях доволна, че извади цената му от полагащите ми се джобни пари, но нямаше да се оплаквам. Татко като че се изненада, че така кротко приех наказанието, и ми каза, че съм пораснала. Де да знаеше...

Цял ден внимателно наблюдавах татко, докато разопаковах багажа си и го подреждах по шкафове и рафтове. Личеше си, че той знае, че нещо не е наред, макар и да не можеше да каже какво е. Почти не ме изпускаше от очи и толкова често се качваше да ми носи разни неща за хапване и безалкохолно, че накрая ми идеше да се разкреся. Неведнъж го улових да ме наблюдава с уплашено изражение и щом забелязваше, че го гледам, го прикриваше. На вечеря водихме непринуден разговор над свинските пържоли. След като двайсетина минути ги чоплих с вилицата, аз се извиних с умората си от бала предната вечер.

Да, то си трябваше да съм уморена, обаче не бях. Не, беше два часът след полунощ, и ето ме тука на покрива — хвърлям камъчета и се правя на заспала, докато светът се върти в хладния мрак. Може би вече няхах нужда от сън.

Прегърбих се, взех още едно парченце дзифт от керемидите и замерих с него комина. То издрънча в металния капак и рикошира в

мрака. Изправих се върху плоския покрив и дръпнах джинсите си на мястото им.

Леко напрежение пропълзя в тялото ми — тръгна с леки бодехи от пръстите им и плъзна по мен като назъбена светкавица. Усещането, че някой ме следи, избухна, завъртях се и ахнах, когато Барнабас падна от приведеното над покрива дърво.

— Ей! — извиках с разтуптяно сърце, щом той се приземи като котка. — Да беше ме предупредил!

Той се изправи в разсейвания от лунни лъчи мрак с ръце на хълбоците. Излъчваше леко сияние, съвсем видимо, също като отвращението му.

— Ако бях черен жътвар, вече да си мъртва.

— Ами че нали вече съм си мъртва? — Замерих го с камъче. То прелетя над рамото му, а той дори и не помръдна. — Какво искаш? — нацупих се.

Вместо отговор той вдигна тесните си рамене и погледна на изток.

— Искам да знам какво не си казала на Рон.

— Моля?

Той стоеше неподвижно като скала, кръстосал ръце на гърдите си, и ме гледаше.

— Сет ти каза нещо в онази кола. Само тогава ти не беше пред погледа ми. Искам да знам какво е. Може би от това зависи дали ще лъжеш и ще се правиш на жива, или ще те откарат в черния двор. — Той се размърда рязко и сърдито. — Няма да се проваля пак, не и заради теб! Ти си била важна за Сет още преди да открадне камъка. Затова е дошъл да те вземе от моргата. Искам да знам защо.

Погледнах камъка, блестящ на лунната светлина, после — стъпалата си. От особения наклон на покрива ме боляха глезените.

— Той каза, че името ми твърде често се споменавало сред човешките дела и щял да ми убие душата.

Барнабас дойде и седна на доста голямо разстояние от мен.

— Приключил е с това. Сега вече си мъртва и не представляваш заплаха. Защо се е върнал да те вземе?

Беше се поотпуснал и това ми вдъхна увереност. Погледнах го — стори ми се, че очите му сребреят от лунната светлина.

— Нали няма да ме издадеш? — Исках да му се доверя. Имах нужда да поговоря с някого, а не можех да се обадя на някой стар приятел и да му се изплача, че съм умряла, колкото и забавно щеше да е.

Барнабас се поколеба.

— Не, но може да се опитам да те убедя сама да ми го кажеш.

Това можех да го понеса. Вдъхнах бавно.

— Той каза, че отнемането на жалкия ми животец бил неговият пропуск към по-висша инстанция. И се върна, за да докаже, че ме е... убил.

Чаках да реагира, но той остана безучастен. Най-сетне не издържах, вдигнах глава и го погледнах в очите. Барнабас ме гледаше, сякаш се опитваше да схване какво означава това, но явно не стигна до отговор, и каза бавно:

— Мисля, че засега не бива да го казваш на никого. Той сигурно го е казал просто ей така. Забрави го. Заеми се да се учиш как да се вписваш сред другите.

— Да, бе — изкисках се саркастично. — Ново училище, това е такъв купон!

— Да се вписваш сред живите, искам да кажа.

— А... — Добре, де, щях да се уча да се вписвам не в ново училище, ами сред живите. Яко. Сетих се за катастрофалната вечеря с баща ми и прехапах устна. — Барнабас, а трябва ли да ям?

— Разбира се. Ако ти се яде. Аз не ям. Или поне не ям много — произнесе той почти мечтателно. — Но ако си като мен, никога няма да огладняваш.

Прибрах късата си коса зад ухото.

— Ами да спя?

Той се усмихна.

— Можеш да пробваш. Аз не успявам, освен ако не полудявам от скука.

Взех парченце дзифт от покрива и пак го метнах по комина.

— Как така няма нужда да ям?

Барнабас се обърна към мен.

— Този твой камък излъчва енергия и ти я поемаш. Къпеш се в нея. Пази се от врачки, ще те сметнат за обсебена от зъл дух.

— Ммм — смънках. Чудех се дали не можех да получа полезни сведения за това какво всъщност става в някоя църква, но там бъркаха за мрачните жътвари, значи сигурно не знаеха толкова, колкото си мислят.

Въздъгнах, там, в тъмното, на покрива, със седящия до мен бял жътвар — моят ангел хранител. „Добре се подреди, Мадисън“ — помислих си, и се зачудих дали животът ми — или по-скоро смъртта ми — може да се прецака още повече. Бавно опипах камъка, който ме поддържаше донякъде жива и се зачудих какво ли ще правя сега. Ще ходя на училище. Ще си уча уроците.

Ще общувам с татко. Ще се опитам да разбера коя съм и с какво ще се занимавам. Всъщност, промяната не беше кой знае каква, освен дето не се налагаше да ям и да спя. Значи, нещо по-страшно и от черен жътвар ме издирва. Освен това си имах ангел хранител. А животът очевидно продължава, макар и аз вече да не съм активна част от него.

Барнабас ме изненада — изправи се внезапно и аз го погледнах изотдолу, очертан в целия си ръст на фона на звездите.

— Да вървим — той ми протегна ръка. — Тази вечер нямам какво да правя и ми е скучно. Ти нали не си кресла?

„Кресла?“ — беше първата ми мисъл. А втората — „Къде ще ходим?“. Но от устата ми излезе само тъпото:

— Не мога, наказана съм. Не мога да стъпна извън къщата, освен когато съм на училище, чак докато изплатя костюма.

Но аз се усмихнах, хванах ръката му и той ми помогна да стана. Щом Рон беше успял да накара татко да забрави за смъртта ми, можех да се обзаложа, че Барнабас може да ме прикрие, ако се измъкна за час-два.

— Е, за наказанието никак не мога да ти помогна — каза той. — Но там, където отиваме, няма да ти се налага да стъпваш никъде.

— А? — хлъцнах аз и се вцепених, когато той застана зад мен. Стърчеше над мен заради наклона.

— Ей! — викнах, когато ме обгърна с ръка. Но протестите ми утихнаха, защото се стъписах, когато сива сянка ни обгърна изведнъж. Бяха истински, миришеха като пухената възглавница на майка ми, и аз ахнах, когато ме прихвана по-здраво, стъпалата ми се откъснаха от покрива, който остана далече долу.

— А стига бе! — възкликнах, а светът се ширна под нас, сребристочерен на лунната светлина. — Ти имаш криле?

Барнабас се засмя, стомахът ми рязко се сви и ние се заиздигахме нагоре.

Може би... може би в края на краищата нямаше да е толкова зле.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.